

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa K. G.
przeciwko Politechnice [...] w Ł.
o ustalenie istnienia stosunku pracy, wynagrodzenie za pracę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 27 lutego 2025 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi
z dnia 5 października 2023 r., sygn. akt VIII Pa 43/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powódki kosztami pełnomocnika pozwanego w
postępowaniu kasacyjnym**

UZASADNIENIE

W wyroku z dnia 5 października 2023 r., sygn. akt VIII Pa 43/23, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi – w sprawie z powództwa K. G. przeciwko Politechnice [...] w Ł. o ustalenie istnienia stosunku pracy, wynagrodzenie za pracę – zmienił zaskarżony apelacją powódki wyrok Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 8 marca 2023 r., sygn. akt X P 332/22, w punkcie 1 w ten sposób, że ustalił, że powódkę łączył z pozwaną stosunek pracy nawiązany na podstawie

umowy o pracę od dnia 11 sierpnia 2020 r. do dnia 31 października 2020 r. na czas określony w pełnym wymiarze czasu pracy z miesięcznym wynagrodzeniem za pracę w wysokości 8.000 zł (pkt 1.); oddalił apelację w pozostałym zakresie (pkt 2.); zniósł pomiędzy stronami koszty postępowania apelacyjnego (pkt 3.).

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego powódka zaskarżyła skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała na przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. W ocenie strony skarżącej w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące możliwości składania skutecznych oświadczeń woli o rozwiązaniu stosunku pracy z pracownikiem w sytuacji, gdy pracodawca neguje istnienie nawiązania stosunku pracy tj. w zakresie dotyczącym art. 60, 65 Kodeksu cywilnego w związku z art. 300 Kodeksu pracy.

Wskazano, że w ustalonym stanie faktycznym, pracodawca negował istnienie stosunku prawnego i od dnia wygaśnięcia poprzednio obowiązującej umowy o pracę uznawał, iż nie istnieje żaden stosunek pracy pomiędzy stronami. Dodatkowo jak prawidłowo zostało ustalone przed Sądy obydwu instancji, doszło do nawiązania stosunku pracy wskutek przyjęcia zaproponowanych warunków przez pracownika, a zaproponowanych przez osobę reprezentującą pracodawcę. W sytuacji uznania, że nie istnieje stosunek pracy pomiędzy stronami, istotnym zagadnieniem jest okoliczność, czy można skutecznie złożyć oświadczenie woli o określonej treści w sytuacji, gdy strona składająca oświadczenie woli neguje okoliczność istnienia danego stosunku prawnego. W związku z tym pozostaje nierozpoznane zagadnienie, czy istnieje możliwość rozwiązania umowy o pracę, która w ocenie składającego oświadczenie woli nigdy nie została nawiązana.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o: 1) wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; 2) w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – oddalenie skargi kasacyjnej; 3) zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powódki nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

W świetle utrwalonego już orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z

dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571); 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179); 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504) i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Wymóg ten jest uzasadniony publicznymi celami rozpoznania przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2007 r., V CSK 356/07, LEX nr 621243). Ograniczenie się przez skarżącego do pytania nie jest wystarczającym określeniem zagadnienia prawnego, jeżeli zagadnienie prawne nie zostało przedstawione bez odniesienia się do ogólnych problemów interpretacyjnych (postanowienie Sądu Najwyższego z 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451).

Istotne zagadnienie prawne jako przyczyna przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania musi występować w sprawie – wynikać na tle podstaw zaskarżonego skargą kasacyjną wyroku Sądu drugiej instancji. Punktem odniesienia do konstruowania przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. są ustalenia tak podstawy faktycznej jak i oceny prawnej zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji. Nie można przedstawiać kwestii oderwanych od ustaleń zaskarżonego skargą kasacyjną wyroku Sądu drugiej instancji. Zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Skarżąca uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparła na założeniu, że pracodawca negował istnienie stosunku

prawnego (stosunku pracy) i od dnia wygaśnięcia poprzednio obowiązującej umowy o pracę uznawał, iż nie istnieje żaden stosunek pracy pomiędzy stronami. Tymczasem – jak to wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi – Sąd drugiej instancji ustalił, że pomimo niezachowania formy pisemnej, między stronami doszło do zawarcia umowy o pracę poczynając od 11 sierpnia 2020 r., na mocy której powódka została zatrudniona na czas określony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku zastępcy dyrektora Centrum Danych i Analiz Strategicznych z miesięcznym wynagrodzeniem zasadniczym w wysokości 8.000 zł brutto. Natomiast skarżąca swoje „zagadnienie” konstruuje na założeniu, że „w sytuacji uznania, że nie istnieje stosunek pracy pomiędzy stronami, istotnym zagadnieniem jest okoliczność, czy można skutecznie złożyć oświadczenie woli o określonej treści w sytuacji, gdy strona składająca oświadczenie woli neguje okoliczność istnienia danego stosunku prawnego”. Taka – sugerowana w uzasadnieniu wniosku – sytuacja nie miała miejsca w rozpatrywanej sprawie. Jak to bowiem wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku pomiędzy stronami doszło do konkludentnego zawarcia umowy o pracę od 11 sierpnia 2020 r. To ustalenie stanowiło między innymi punkt odniesienia do zastosowania w sprawie przepisów prawa materialnego określonych szczegółowo w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. (pkt 1.). Rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2. niniejszego postanowienia ma podstawę w art. 102 k.p.c.

[SOP]

[a.ł.]